BAZELE NAVALE ŞI MILITARE ALE IRLANDEI

RAPORTURILE DINTRE MAREA BRITANIE ŞI STATUL LIBER IRLANDEZ

Statul liber irlandez şi Irlanda de nord.

Iarăşi s'au răspândit ştiri în străinătate privitoare fie la intenţia atribuită guvernului britanic de a pune stăpânire pe bazele şi porturile principale ale Irlandei, fie la dorinţa d-lui de Valera, primul ministru al Irlandei de a revizui atitudinea guvernului său faţă de Anglia cu scopul acordării unor baze navale şi militare, — dorinţă ce ar fi exprimat-o cu prilejul întrevederii sale cu d. Wendell Wilkie, cunoscutul personaj politic american. Din Dublin se anunţă că d. de Valera a formulat o desminţire în chestiunea cedării unor baze, Marei Britanii.

Aceste ştiri sunt puse în legătură cu intensificarea războiului submarin de către Germania, odată cu venirea primăverei, — intensificare anunţată de d. Hitler, Führer-ul Reichului, în recentul său discurs.

Se înţelege de la sine, că pentru a asigura mai bine trecerea convoiurilor vaselor comerciale spre porturile sale şi pentru controlul cât mai sever al spaţiului său maritim, în care pot circula submarinele de vânătoare germane, Marea Britanie are nevoe de bazele şi porturile Irlandeze.

Nu e vorba însă de bazele şi porturile situate pe coasta de nord-est a insulei Irlanda, care sunt la dispoziţia amiralităţii engleze dela începutul războiului, — căci acestea aparţin Irlandei de Nord ce face parte din regatul unit al Marei Britanii — ci de cele de pe coastele orientale şi occidentale ce aparţin statului liber irlandez: Sligo, Ballina, Clifden, Galway, Limerick, Kenmare ş. a.

In deosebi, bazele şi porturile de pe coasta occidentală a statului liber irlandez ar putea fi folosite mai bine de amiralitatea engleză împotriva submarinelor germane cu o rază mare de acţiune, care operează în zona oceanului Atlantic.

Care sunt raporturile dintre Marea Britanie şi statul liber irlandez?

Şi care este statutul politic al Irlandei „libere"?

Statul liber al Irlandei a fost creat prin tratatul anglo-irlandez din 1921, după ce s'a pus capăt războiului dintre englezi şi irlandezi. De fapt, întreaga Irlandă a fost prin acel tratat declarată „stat liber", dar într'un articol al său Anglia a recunoscut Irlandei de Nord facultatea să rămână în afară de acel stat şi unită cu Marea Britanie.

După articolul prim al acelui tratat Irlanda a fost declarată că face parte din „comunitatea naţiunilor cunoscută sub numele de imperiul britanic" sub titlul de „dominion" şi în calitate de „stat liber"; iar în art. 2, situaţia sa faţă de metropola învecinată, a fost considerată aceeaş cu a Canadei, în ce priveşte statutul politic şi practica constituţională ce guvernează raporturile Coroanei şi ale parlamentului imperial cu ea.

Aşa dar, prin dispoziţiile cuprinse în tratatul din 1921, Irlanda a fost recunoscută stat liber şi membru al imperiului britanic, sub titlul de dominion, în aceleaş condiţii ca şi Canada. Ce s'a întâmplat însă? Naţionaliştii irlandezi, sub conducerea d-lui de Valera, au refuzat să accepte tratatul şi s'au declarat pentru o republică irlandeză absolut independentă. Atunci a izbucnit războiul civil ce a aruncat ţara în anarhie, căci după ce au fost înfrânţi naţionaliştii irlandezi, au apărut în scenă comuniştii sub conducerea agitatorului Larkem, care în locul unei republici naţionale, urmăreau stabilirea unei republici sovietice.

Războiul civil a ţinut până în 1924, când graţie măsurilor energice luate de guvernul naţional din Dublin, ordinea a fost restabilită.

Atunci s'a votat şi noua constituţie, după ale cărei dispoziţii statul liber al Irlandei e pe acelaş picior de egalitate, din punctul de vedere de drept (co-equal) cu celelalte dominii britanice, în calitate de membru al comunităţii naţiunilor ce constituesc „british commonwealth".

Aceasta înseamnă, că autoritatea supremă executivă este în mâinile reprezentantului Coroanei britanice, care promulgă legile conform practicei ce este în uz, în Canada, dar de fapt ea este nominală, fictivă.

Din această cauză, statul liber Irlandez, a declarat la începutul războiului, neutralitatea, nevoind să participe la ostilităţi, sub nicio formă, alături de Marea Britanie. E singurul dominiu britanic, care a declarat neutralitatea.

Ar putea însă guvernul din Londra să nesocotească neutralitatea dominiului irlandez, spre a dispune de bazele şi porturile sale în scop de război? Este greu de presupus aceasta, căci un asemenea act ar pune într'o situaţie delicată Marea Britanie, care a recunoscut tuturor dominiunilor sale — Canada, Australia, Noua Zeelanda şi Irlanda — dreptul de a decide liber participarea, sau nu, la război. Numai în cazul când neutralitatea statului liber irlandez ar fi binevoitoare faţă de un stat beligerant advers Marea Britanie ar considera rupte legăturile cu acest dominiu şi ar lua măsurile impuse de necesităţile politicei sale de război.

R. SEIŞANU

LA RĂSCRUCE DE FURTUNI

de ALEXANDRINA GR. CANTACUZINO

Nimic nu este mai primejdios decât sdruncinarea morală a naţiunii, când vijelia se ridică năprasnică şi pustiitoare.

Atunci se destăinueşte valoarea individuală şi colectivă, atunci rolul social al claselor este pus la încercare; atunci elitele sunt chemate a fi punct de reazem pentru conştiinţa publică; atunci lozinca ce caracterizează aceste elite, este pusă în practică:

O aristocraţie menită a fi curajoasă, desinteresată, jertfelnică şi înţelegătoare cu intuiţia dobândită din generaţie în generaţie a pulsului ţării.

O burghezime cumpătată, econoamă, muncitoare, forţa de rezervă etică.

O ţărănime cucernică, păstrătoare de datini, o muncitorime disciplinată, care să-şi înţeleagă rostul de forţă economică, ştiind bine că cerând drepturi, are şi mari îndatoriri.

Toate aceste categorii de cetăţeni formând un tot complect şi indivizibil legat prin iubirea de neam şi Patrie, ce trebue să domnească mai presus de tot. In faţa acestui simbol: „Patria", trebue să dispară tagmele, urile, răzbunările, tot ce secătueşte vieţi, ce otrăveşte o societate şi duce la desagregare o colectivitate.

La răscruce de furtuni nu mai poate fi deosebire de niciun fel; s'ar da lumii sentimentul neputinţei, s'ar dovedi o lipsă totală de maturitate politică, o inconştienţă de ordin naţional, ce ar putea pecetlui pentru multă vreme un neam întreg, al cărui trecut nu merită o aşa grozavă osândă.

Strămoşii din morminte ne poruncesc frăţeşte a ne înfăţişa cu toţii uniţi, strigând într'o singură suflare: „Prezenţi".

Ceasul este prea cumplit, dar şi prea mare pentru a fi nesocotit, căci răspunderi copleşitoare am avea cu toţii, dacă nu am căuta tot ce poate să dea ţării o omogenitate de forţă, care singură ne poate duce la biruinţă.

Stăpâneşte-te pe tine pentru a stăpâni pe alţii; aceasta este singura metodă de a învinge. Nu se poate ca elitele să nu înţeleagă că cele mai grave primejdii ne pândesc, dacă nu ne vom hotărî a uita tot şi ridicându-ne deasupra oricărei mâhniri, dureri, nedreptăţi, să închinăm tot neamului acesta, care astăzi ne cheamă pe toţi la datorie.

Doamne, apără pe robii Tăi şi arată-le drumul mântuirii.

200 DE LEGIUIRI

Directorul contenciosului ministerului muncii, sănătăţii şi ocrotirilor sociale, este fără îndoială un emerit jurist, dublat de un om de spirit...

La ultima şedinţă a comisiunii pentru reorganizarea ministerelor, s'a prezentat trăgând după el un voluminos geamantan.

Intrebat ce conţine, a răspuns: legile ministerului sănătăţii!

Şi a dovedit în uimirea generală, că în adevăr în clipa de faţă, ministerul sănătăţii — numai al sănătăţii, munca va fi având şi ea legile ei — aplică în folosul sănătăţii noastre publice 202 legi, regulamente şi decizii.

E nemai auzit!

Două sute de legiuiri în vigoare, într'un singur minister, într'o singură materie, cu modificări şi dispoziţiuni care se bat fără îndoială, cap în cap, una anulând pe cealaltă.

Faptul ilustrează trista situaţie în care am ajuns prin uşurinţa concepţiei noastre despre tăria şi aplicabilitatea legilor.

Cunoşteam toţi de altfel, mania legiferatorie de după război, ştiam cum se elaborau şi se votau legile, nu bănuiam însă putinţa unui atare haos legislativ.

Pentrucă vă închipuiţi ce haos trebue să existe în ministerul acesta, ţinut să aplice la fiecare pas miile de articole şi dispoziţiuni ale celor 200 de legiuiri.

Trebue ţinut în seamă, că nu este vorba de un cod sanitar — n'a fost în stare până acum nimeni să-l întocmească — în care dispoziţiunile se succed normal, ci este vorba de modificări la modificări, a căror catagrafie este aproape imposibil de ţinut.

Acum de abia ne explicăm de ce legile noastre sanitare au fost totdeauna înfrânte cu uşurinţă, sau aplicate cu bunăvoinţă...

Dacă astăzi un fapt era interzis de o lege, venea mâine alta, care ridica opreliştea.

Şi aşa, din an în an, dela conducere la conducere, pentru a ajunge la situaţia de astăzi, anarhică şi haotică. Două sute de legi sanitare, ca şi cum legile ar împlini lipsa medicilor, medicamentelor şi educaţiei noastre sanitare.

Şi ne mai mirăm de ce nu poate fi învinsă malaria, de ce tuberculoza face ravagii, de ce mor cu zile, copiii satelor noastre...

Pentru că s'au făcut legi, puzderie de legi sanitare...

S'a lucrat din birouri — ce uşor se face o lege şi mai ales, cât de uşor se modifică!, — s'a lucrat repede şi fără seriozitate.

Statele de serviciu ale miniştrilor erau în funcţie de legi, nu de realizări.

Din nenorocire sistemul era general, niciun minister n'a scăpat de pacostea legilor modificatorii, toate s'au întrecut în goana lor legiferatorie.

De aceia legislaţia noastră de după război nu constituie de cât un lanţ de legi care se aseamănă, fără nicio licărire de originalitate, legi modificate la nesfârşit, modificate în pripă, fără studiu şi fără discernământ.

Să fi venit alte vremuri?

VINTILA F. PANTAZOPOL

D. general Antonescu

cere parchetului de Ilfov să stabilească vinovăţia membrilor lojilor masonice

Textul adresei Conducătorului statului către primul-procuror al tribunalului Ilfov

D. general Antonescu a trimis d-lui Prim procuror al tribunalului Ilfov următoarea adresă:

„Domnule Prim Procuror,

La 26 Septembrie 1940, am cerut d-lui ministru de interne din acea vreme, generalul Petrovicescu, şi directorului general al Siguranţei statului pe atunci Alexandru Ghica să întreprindă cercetări urgente şi urmăriri pentru a stabili din ce se compun organizaţiile masonice din România, care a fost acţiunea lor şi dacă se va dovedi că această acţiune a dăunat şi dăunează intereselor Statului să ia măsurile de apărarea intereselor ordinei publice.

Am cerut să se utilizeze materialul lucrat după ordinul meu de Marele Stat Major al Armatei încă din 1934, când într'un raport oficial denunţasem această primejdie.

La începutul lunei Ianuarie a. c., s'au făcut descinderi şi percheziţii la sediile masonice şi la principalii conducători, ridicându-se arhivele şi toate actele ce s'au găsit.

In declaraţia sa dată la 29 Ianuarie 1941, magistratului militar, d. general Petrovicescu scrie sub semnătura sa:

„In prima lună de guvernare, Conducătorul Statului a convocat la Preşedinţie (Palatul Cantacuzino) o conferinţă la care au participat: Şeful serviciului secret depe atunci, prefectul poliţiei, dir. general al poliţiei, col. Rioşeanu şi subsemnatul. Ne-a arătat ce primejdie reprezintă masoneria şi ne-a invitat să procedăm contra ei.

„Ca primă indicaţie ne-a spus că la Marele Stat Major există un studiu asupra francmasoneriei, din anul 1934, de care să ne servim".

„Eu am avut cuvântul şi am spus cam următoarele:

Nu avem nevoie de studii vechi, care nu mai pot fi utile mai ales după punerea în adormire a masoneriei sub fostul Patriarh Miron, care a fost picat ruşinos de masoni, ci de un studiu, o situaţie la zi.

Acest studiu îl putem obţine dela cel mai documentat personaj în această materie, docentul dr. Trifu.

Conducătorul Statului a fost de acord să ne adresăm lui, însărcinându-mă pe mine ca împreună cu ceilalţi să procedăm.

După plecarea Conducătorului Statului ne-am sfătuit cu toţii acolo înainte de a ne despărţi şi am decis ca nu toţi, ci numai unul din noi, în modul cel mai discret, să ia contact cu dr. docent Trifu".

In urma acestor măsuri materialul şi arhivele ridicate dela sediile şi conducătorii masoneriei au fost depuse toate la Siguranţa generală a Statului şi predate de Alexandru Ghica d-lui general de divizie Leoveanu, directorul general al Siguranţei Statului.

La 5 Februarie 1941, după ordinele date de d. ministru secretar de stat Mihai Antonescu, întregul material aflat închis la Siguranţa generală a Statului şi predat de fostul director al Siguranţei Alexandru Ghica, a fost inventariat, sigilat şi numerotat de o comisie compusă din: d. general de divizie Leoveanu, directorul general al Siguranţei Statului, ca preşedinte; d-nii: Marius Steflea, directorul poliţiei juridiciare, Mihai Păun, chestor, docent dr. V. Trifu, I. Tânţăreanu dela soc. Mica, Toma Petrescu şi Mihail Prăjescu dela preşedinţia Consiliului de miniştri şi d. Florin Tărăbuţă, procuror la tribunalul Ilfov, ca membri.

Din comisie fac parte d. docent dr. Trifu, considerat ca cel mai bun specialist în materie şi consultat chiar de fostul ministru de interne, Petrovicescu şi d. Tânţăreanu recomandat de fostul director general Alexandru Ghica ca specialist şi care lucrase după dispoziţiile acestuia la cercetarea materialului.

Comisia a informat azi preşedinţia Consiliului de miniştri că a lucrat şi stabilit listele membrilor Lojilor Masonice, conform actelor şi arhivelor ridicate dela sedii şi conducătorii organizaţiilor francmasonice din România.

In consecinţă, vă rog şi vă invit prin aceasta să dispuneţi ca Parchetul tribunalului Ilfov să facă cercetări pentru a stabili:

a) Cari membri ai fostului guvern prezidat de mine au făcut parte din organizaţiile masonice;

b) Care a fost acţiunea protivnică intereselor Statului şi ordinei publice desfăşurate de aceste organizaţii şi membrii lor.

Vă rog să binevoiţi, ca dacă se va dovedi o asemenea vinovăţie să deschideţi acţiune publică împotriva tuturor vinovaţilor.

Dacă din cercetările ce veţi întreprinde se va dovedi că nici unul din membrii fostului guvern prezidat de mine nu a făcut parte din vreo lojă sau organizaţie masonică să deschideţi acţiune publică împotriva acelora cari au afirmat înscris, în publicaţii sau declaraţiuni, că în guvernul prezidat de mine se găseau membri sau instrumente ale masoneriei.

In zilele de 20—21 Ianuarie 1941, s'au publicat asemenea acuzaţii, pe care am ordonat ca ministrul de interne să vi le pună la dispoziţie.

Vă rog ca aceste cercetări să fie făcute de urgenţă şi rezultatul lor să ne fie imediat comunicat.

Conducătorul Statului Român şi preşedintele Consiliului de Miniştri
General ANTONESCU"

DOUĂ DISCURSURI

Cei doi conducători ai Puterilor Axei, Ducele Mussolini şi Fuehrerul Cancelar Hitler, au rostit la interval de două zile câte o cuvântare a căror importanţă politică este incontestabilă.

Evenimentele, atât militare cât şi diplomatice din ultimul timp au creiat situaţii noui, au pus în lumină unele dintre condiţiile probabile ale desfăşurărei viitoare a războiului şi au dat loc la versiuni şi zvonuri de tot felul.

Discursurile celor doi şefi de stat au adus în toate aceste privinţe explicaţiunile şi precizările considerate ca necesare.

După ce a relevat că Italia se găseşte de fapt în război de şase ani, d. Mussolini a subliniat importanţa concursului pe care Italia l-a dat Germaniei dela începutul şi în tot timpul acestui război, „imobilizând imense forţe inamice şi înlesnind astfel strălucite victorii germane".

Ducele a recunoscut că cu toate pregătirile importante pe care Italia le-a făcut în Libia care „este punctul strategic cel mai important" şi unde două armate, a 5-a şi a 10-a, perfect pregătite, au avut de luptat, soarta armelor n'a fost în ultimul timp fericită.

„La 2 Decembrie — a spus Ducele — a început bătălia care ne-a luat înainte cu câteva zile şi inamicul a ajuns la Bengazi".

Dar, Ducele a subliniat eroismul cu care au rezistat trupele italiene „cu înverşunare şi uneori cu furie", deşi „soldaţii luptă în Imperiu fără să poată spera că vor primi întăriri".

Aceşti soldaţi însă, a adăugat Ducele, „sunt cei mai îndepărtaţi dar totdeodată cei mai apropiaţi de inimile noastre".

Recunoscând situaţia din Africa, d. Mussolini a ţinut să precizeze că aceasta nu are nimic hotărîtor în ce priveşte războiul, că „evenimentele din ultimele luni n'au făcut de cât să întărească ura contra englezilor, inamicul No. 1 al Italiei".

Ocupându-se de evenimentele militare din Albania, d. Mussolini a precizat că aceste operaţiuni au fost pornite pe temeiul „acordului tutulor factorilor militari responsabili, acord care a fost absolut". Grecia n'a voit să renunţe la garanţia britanică şi deaceea ea a trebuit să fie „înfruntată".

Ducele a arătat apoi că pierderile, atât cele engleze cât şi cele greceşti, au fost însemnate şi că odată cu sosirea primăverei, „odată cu frumuseţea acestui anotimp va veni şi frumuseţea luptei noastre".

Increderea Ducelui în victoria finală împotriva Angliei este desăvârşită. „Italia va merge alături cu Germania până la capăt orice s'ar întâmpla" — a adăugat Ducele, subliniind în acelaş timp superioritatea forţelor germane faţă de cele britanice.

D. Mussolini a arătat apoi că atitudinea soldaţilor germani „în Sicilia şi în Libia, este absolut perfectă, demnă de o armată puternică ca şi de un popor tare".

Cancelarul Hitler în discursul său rostit la München, după ce a reamintit fazele formărei partidului naţional-socialist, a subliniat soliditatea amiciţiei cu Italia: „Inamicii noştri — a spus Fuehrerul — nu înţeleg că atunci când eu consider pe un om ca prieten, prietenia mea este credincioasă şi că această poziţie nu poate cuprinde maşinaţii comerciale, căci eu nu sunt un democrat şi prin urmare nu mă târguesc".

Cancelarul Hitler a precizat apoi că „alianţa care uneşte aceste două revoluţii — (fascistă şi naţional-socialistă) — şi pe oamenii cari le conduc este indisolubilă iar dacă unul dintre aceşti doi oameni se află într'o situaţie mai puţin bună, celălalt îi va veni în ajutor".

Fuehrerul continuând a recunoscut importanţa concursului dat de Italia în acea vreme când „Italia disloca şi atrăgea asupra ei mari forţe inamice" şi — a adăugat d. Hitler „faptul acesta era foarte avantajos pentru Germania".

Ocupându-se de evenimentele militare în curs şi de probabilităţile viitoare, Fuehrerul a subliniat importanţa luptei pe care o dă Germania contra Angliei pe mare, unde „lupta nu este de cât la început", luptă care în cursul lunilor Martie şi Aprilie se va accentua.

Englezii — a spus Fuehrerul — „îşi vor da atunci bine seama dacă am dormit în cursul iernii şi vor vedea cine a ştiut să folosească vremea în cursul acestor lungi luni..."

Cancelarul a precizat că submarinele germane vor scufunda vase britanice pretutindeni, „fie în Marea Nordului, fie în Marea Mediterană. Rezultatul este acelaş".

Fuehrerul a făcut apoi o recapitulare a evenimentelor cari au precedat războiului, reamintind că Germania n'a cerut decât dreptate pentru ea şi că propunerile făcute Angliei şi Franţei au fost respinse. Atunci a pornit o politică de înarmare şi Germania are azi cea mai bună armată.

„Poporul şi armata, partidul şi statul — a spus Fuehrerul — constituie azi o unitate indisolubilă şi nici o putere depe lume nu poate azi să clatine această uniune".

In încheere Cancelarul Hitler a spus că Germania se află „în pragul unui nou an de luptă, care va aduce mari hotăriri".

„Privim cu neclintită încredere cum se iveşte viitorul — a adăugat Fuehrerul şi a încheiat spunând că d-sa, în opoziţie cu adversarii — „nu luptă decât pentru poporul german".

„Pentru acest popor lupt — a spus Cancelarul — şi sunt convins că tot aşa cum a fost aceasta luptă binecuvântată până acum de Providenţă, va fi şi în viitor".

INTOARCEREA LA PLUG

VI. — ALIMENTAŢIA COPIILOR

Acum câţiva ani, aşteptam pe marginea unei şosele din Transilvania, un autobuz. Se scurgea timpul greu, n'aveam nimic de citit, iar peisagiul era fără interes. Incepea să mi se urască.

Deodată, zării dinainte-mi un băeţaş, de vreo cinci-şase anişori, îmbrăcat într'o biată cămăşuţă destul de murdară. Cu o nuia, mâna o capră costelivă, iar din când în când ducea la gură un codru de pâine din care muşca sălbatec, în duşmănie aproape, rostogolind nişte ochi mari negri, în adâncul cărora juca haină flacăra mistuitoare a tuberculozei.

— Ce-i cu tine, mă ţică? l-am întrebat aşa, într'o doară, ca să-mi fac de lucru.

— Mânc! m'a lămurit el scurt, ca şi cum m'aş fi îndoit asupra însemnătăţii gesturilor pe cari le făcea.

— Ce mânci? am continuat să-l săcâi.

— Pită.

— Pită şi cu mai ce?

— Şi cu mai ni'ca! mi-a răspuns în pitorescu-i grai moţesc.

Cu timpul trecea, iar autobuzul nu se arăta în susul şoselei, am descusut copilul mai departe:

— Da' aseară ce-ai mâncat?

— Tot pită.

— Pită goală?

— Ie!

Şi aşa mai departe:

— Dar eri la amiazi, ce-ai mâncat?... Dar alaltăeri seară?... Dar răsalaltăeri?

Răspunsul cădea stereotip, mohorît: „Pită!.. Pită!.. Pită!..", ca şi cum nici-un alt aliment nu ar mai fi existat pe lume în afară de acesta.

Când am văzut că întrebările mele încep să-l plictisească, i-am dăruit un gologan, sfătuindu-l să-şi cumpere „coţcă" (zahăr) şi l-am lăsat în voia Domnului.

De altminteri, sosea şi autobuzul.

*

Intâmplarea aceasta nu este născocită. Din nefericire, ea nu este nici un aşa zis „caz izolat".

Cine are prilejul, poate face o experienţă lesnicioasă: să întrebe copiii dintr'o şcoală rurală, ce-au mâncat în ziua aceea, în ajun şi 'n ajunul ajunului, însemnând răspunsurile.

Ar fi interesant ca ministerul educaţiei naţionale să ordone în această privinţă o anchetă generală pe toată ţara, care să se facă prin învăţători, pe un timp determinat, sau chiar pe un întreg an şcolar.

Se va vedea atunci cât de gravă e problema alimentării copiilor.

Urmările nu sunt greu de bănuit: lipsă de rezistenţă fizică, uşurinţă de a căpăta orice boale, etc.

Să nu ne facem nici o iluzie: din şcolile primare marea majoritate a copiilor ies dacă nu analfabeţi, cel puţin semi-analfabeţi. Cei mai vioi „se deşteaptă" mai târziu, în timpul serviciului militar.

Abia atunci li se desvoltă o leacă de conştiinţă naţională, abia atunci se dumiresc asupra aşezării noastre geografice, asupra raporturilor cu vecinii, asupra trecutului istoric.

Ne place să afirmăm că ţăranul român e deştept. Foarte adevărat. Dar, de-ar fi el de zece ori mai deştept decât este, încă nu ne putem mândri cu el, dacă nu-i modelăm înăscuta isteţime, dacă nu i-o întreţinem prin hrană bună, prin îngrijire medicală, prin educaţie aleasă.

Problema alimentaţiei la sate e de o importanţă tot atât de vitală pentru neam, ca şi problema alcoolismului.

Iar în ceeace priveşte populaţia şcolară, trebuesc luate grabnice măsuri de îndreptare de către stat.

ION DRAGOMIR

INFĂPTUIRILE GUVERNULUI D-LUI GENERAL I. ANTONESCU

Publicăm astăzi contribuţii referitoare la pregătirea arăturilor şi semănăturilor de toamnă şi primăvară, la încurajarea agriculturii, pisciculturii, exploatărei forestiere, la îndreptarea asistenţei sociale şi sanitare, precum şi la organizarea muncii naţionale.

Asigurarea arăturilor şi semănăturilor de toamnă prin însămânţarea a 2.389.555 hectare faţă de 1.600.000 hectare în anul trecut (spor de 39%).

Grâu de toamnă 2.250.164 hectare.

Secară de toamnă 73.436 hectare.

Orz de toamnă 51.864 hectare.

Rapiţă de toamnă 14.121 hectare.

Pregătirea ogoarelor pentru însămânţările de primăvară în întindere de 1.300.000 ha.

Intocmirea planului agricol pe 1940—1941 şi repartizarea culturilor pe judeţe.

Măsuri pentru înzestrarea imediată a agriculturii cu 2.000 de tractoare şi creare de şcoli pentru conducătorii lor.

Procurarea imediată a 30.000 de pluguri prin industria germană.

Procurarea şi distribuirea la agricultori a 4.095 vagoane sămânţă de grâu dintr'un fond special în valoare de 450.000.000 lei.

Acordarea unui fond de un miliard lei pentru împrumuturi la agricultori.

Alocarea unui fond de 18 milioane lei pentru completarea nevoilor zootehnice şi combaterea epizootiilor.

Ridicarea preţului grâului la 85.000 lei vagonul.

Mărirea producţiei piscicole, ajutorarea pescăriilor şi organizarea exploatărilor forestiere şi a aprovizionării cu lemne a oraşelor (212.000 vagoane numai în Capitală).

Organizarea muncii naţionale, desfiinţarea breslelor şi înlocuirea personalului evreesc din întreprinderi.

Stabilirea salariilor minimale şi sporirea în unele regiuni dela 30—70% a salariilor muncitorilor şi organizarea oficiilor de plasare.

Ajutorarea sanitară a populaţiei din regiunile sinistrate şi pregătirea reorganizării sanitare a Statului.

Infiinţarea de cantine gratuite şi cu preţ redus în toată ţara (500.000 mese gratuite, distribuite în 2 luni).

Un comunicat al Marelui Stat Major cu privire la concentrări

Marele Stat Major anunţă pe toţi ofiţerii de rezervă, şi trupa dela vatră, cari au primit ordine de chemare sau au bilete de voe cu dungă albastră, prin cari sunt chemaţi la concentrare între 1 şi 5 Martie 1941, că trebue să se prezinte la unităţile lor pe data de 8 Martie crt., în loc de 1, 2, 3, 4 şi 5 Martie 1941.

Grota dela Lourdes a fost predată bisericii catolice

Paris, 25 (Rador). — Celebra grotă din Lourdes, cunoscută şi în străinătate ca loc de pelerinaj, a fost redată acum de guvernul francez bisericii catolice.

Grota fusese preluată de stat la 1906 pe baza legii pentru laicizare.

Impotriva intrigilor din afară

COMUNICAT

Postul de Radio Daventry a lansat în limba română o serie de inexactităţi cu privire la ţara noastră, după metoda unei propagande bine cunoscută. Scopul unor asemenea atacuri este să provoace neîncredere în politica hotărîtă a României alături de Axă, punând în socoteala acestei politici toate nenorocirile pe care le-am îndurat, rezultate în realitate din greşita orientare a regimului democratic de eri.

Astfel, nimeni la noi nu va crede că pierderea provinciilor româneşti ar fi o consecinţă a alianţei noastre cu Germania şi Italia, când toată lumea ştie că această alianţă e de dată ulterioară pierderilor suferite şi când toată lumea ştie că provinciile le-am pierdut în vremea când încă erau în vigoare garanţiile oferite nouă tocmai de locul de unde pornesc astăzi intrigile împotriva noastră.

Toată lumea ştie că preţurile actuale nu sunt o urmare a nouei noastre alianţe cum afirmă postul de Radio Daventry şi, că aceste preţuri sunt la noi mult mai scăzute decât în ţările vecine, mulţumită politicii economice a Domnului General Antonescu.

In ce priveşte misiunea germană în România, căreia acelaş post de radio dela Daventry încearcă să-i dea un sens cu totul răstălmăcit, ţara ştie deasemenea că ea a fost chemată de noi în urma garanţiilor oferite de Fuehrerul Germaniei, garanţii a căror realitate e constatată de întreaga suflare românească.

Ţinem să ştie orice oficină de propagandă duşmănoasă că nimic din aceste mijloace ieftine nu ne va abate dela linia dreaptă, trasă de Generalul Antonescu, linie ce duce la salvarea românismului.

Intâmplări din Capitală

Hoaţă căutată de poliţie

Cine ştie unde se găseşte femeia Naniţescu Lenuţa zisă Suru,

LENUŢA NANIŢESCU

etate 47 ani, născută în comuna Ştefăneşti jud. Botoşani, a cărei fotografie o publicăm mai jos, este rugată a anunţa serviciul poliţiei judiciare din prefectura poliţiei Capitalei, brigada V-a, fiind urmărită pentru un important furt de bani.

Copii găsiţi

Vera Mihai, din str. Sf. Constantin 9, a găsit Marţi dimineaţă pe scara principală a imobilului său o fetiţă părăsită, în etate de o săptămână.

Copilul a fost internat în azilul Cantacuzino.

*

Soldatul jandarm Coştiuc Victor, pe când patrula pe str. Aviator Zorileanu a găsit în dreptul casei cu numărul 60 o fetiţă părăsită, în etate de o lună.

Şi acest copil nefericit a fost internat la Azilul Cantacuzino.

Fostul consul al Angliei din Constanţa a fost numit la Varna (Bulgaria)

Constanţa, 24 Februarie

Din informaţiunile primite în localitate rezultă că d. Barkley, fostul consul al Angliei la Constanţa a fost numit consul al aceleeaşi ţări la Varna (Bulgaria).

In legătură cu aceasta este bine să se ştie că d-sa a mai fost consul în Bulgaria şi însăşi fost consul în Bulgaria şi soţia lui este de origină bulgară.